

Salutare tuturor celor ce veți citi aceste rânduri!

Mă numesc Lazăr Constantin, doctorand în anul II, Specializarea Medicină Veterinară, la USV Iași. Anul acesta, 2024, am fost beneficiarul unui stagiou de pregătire practică în domeniul patologiei ecvine la Clinique Veterinaire Grosbois din Franța, în perioada 08 aprilie-2 iunie, prin Programul Erasmus +.

Demersurile administrative bilaterale au fost rezolvate cu celeritate iar angajamentele respectate întocmai.

Reputația Clinicii Grosbois și încrederea ce mi s-a acordat de către USV Iași m-au determinat să acord o atenție sporită valorificării la maximum posibil a perioadei petrecute în Franța.

Am fost primit cu interes, amabilitate și responsabilitate. Deși nu mi s-a cerut explicit la început aportul, am simțit clar că primele două săptămâni au fost de testare, iar presupusa indiferență sau mai bine zis "la libre volonte" ce mi s-a acordat, a fost atent monitorizată și evaluată. Aceasta deoarece lista de așteptare pentru stagii este lungă, iar ocuparea unui loc pe o perioadă de o asemenea durată, trebuie să fie meritată și nu făcută doar formal.

Am muncit pentru a câștiga din învățare și aplicare ulterioară, anticipând unde pot să-mi aduc aportul, în așa fel încât prezența omului în plus să fie evidentă. Am evitat să devin o tară care să îngreuneze activitatea în clinică. Având în vedere faptul că activitatea era continuă, 24/7 și marcată de rapiditate și calitate în execuție, atât în cazul programărilor cât și a urgențelor, integrarea și implicarea mea a trebuit să respecte aceleași criterii.

Condițiile de lucru într-o clinica veterinară dedicată exclusiv speciei ecvine sunt cu totul diferite de cele pentru specia canina și felină. Totul este supradimensionat, pornind de la instrumentar, materialele folosite, clădiri, timpi operatori, consum fizic și mental.

Deși era o instituție privată, unde medicamentele, dotările și cunoștințele de top trebuiau să fie transformate într-un număr cât mai mare posibil de pacienți vindecați, proprietari mulțumiți, parametri economici de eficiență pozitivi, partea care susținea acestea era reprezentată de practicarea unui proces de învățământ de specialitate cu totul remarcabil. Existau 6 diplomați europeni, în chirurgie, medicală, medicină sportivă și patologie locomotorie ecvină.

Cel mai bun mentor sau îndrumător de rezidențiat era și cel mai bun practician pe domeniul lui. Doar diplomații europeni aveau dreptul să îndrume rezidenții, aceasta făcându-se timp de trei ani pentru fiecare. Cunoștințele nu erau ținute la secret ci erau predate, împărtășite, explicate în totalitate, însușite de rezidenții, internii și stagiarii formați, motivarea și inovarea fiind esențiale pentru progresul profesional în contextul social dat.

Prima treaptă de formare profesională cu specializare ecvină era reprezentată de stagiatura între 2 și 6 săptămâni. Dacă aplicantul era considerat dezirabil, i se propunea și aproba internatul.

Internatul avea o durată de 1 an de zile, timp în care internul (era cazat la clinică și plătit) făcea săptămânal câte o rotație prin câte o secție din următoarele 6 : spitalizare/îngrijiri, permanența de noapte, medicală, ortopedie, anestezie, chirurgie, în clinică și pe teren, în funcție de caz. De asemenea, internii pregăteau briefing-urile săptămânale de spitalizare și cele zilnice chirurgicale.

După internat, urma obligatoriu cel puțin 1 an de practică veterinară ecvină în teren, în spațiul rural, ca salariat al unei alte structuri veterinare, după care se putea aplica pentru înscrierea la rezidențiat la clinica inițială sau la alta, în funcție de disponibilitatea îndrumătorilor, care puteau forma doar câte un rezident timp de 3 ani.

Rezidenții, sub îndrumarea mentorilor, pe lângă activitatea practică, elaborau articole, lucrări științifice, rapoarte medicale .

Cel mai important era pregătirea examenului de specialitate după expirarea perioadei de 3 ani, când eforturile erau răsplătite prin obținerea titlului de specialist, într-o ramură a medicinei veterinare ecvine.

După această experiență, consider că, pentru cazul nostru de la Iași, unde necesitatea unei Clinici Ecvine este din ce în ce mai evidentă, ar trebui început cu implicarea studenților care au ca obiectiv patologia ecvină și a cadrelor didactice interesate de un ciclu de pregătire în structuri veterinare dedicate, de stat sau private din Uniunea Europeană.

Această măsură, ar duce la formarea unei echipe de minimum 5 profesioniști în domeniul practicii veterinare ecvine, deoarece, din proprie experiență, știu că în acest domeniu, se poate lucra de unul singur doar până la un punct.

Nu există barieră lingvistică, deoarece a doua limbă de comunicare era engleza. Pe lângă franceză și engleză, se mai putea comunica în italiană și spaniolă, deoarece mulți medici veterinari proveneau din țări vorbitoare de aceste limbi. Personalul era puternic feminizat, într-o proporție de cca 2/3. Atmosfera de lucru era una pozitivă, motivantă, solidară și empatică.

Da, trebuie să gândim “out of the box”, să avem curajul să colaborăm, să recunoaștem unde sunt deficitari, să remediem ecarturile și să răspundem provocărilor.

Da, recomand ca mai mulți dintre studenți și cadre didactice să facă acest pas și să lupte!

NOTA BENE: Pe 21 mai 2024 mi-am sărbătorit cea de a 56-a aniversare în clinică!